

Σωκράτης

Την είδε τη ζωή σαν κωμωδία, καθόλου δεν την πήρε σοβαρά, ρωτήματα την ρώτησε ποικίλα, απάντηση δεν έλαβε καμιά!

Τα πλούτη, των πολλών οι φλυαρίες, που πιάνουν Σοφιστές σαν τα πουλιά, τιμές, ζητωκραυγές κακών κηφήνων, Σωκράτη δεν του πήραν τα μυαλά.

Του Σάτυρου φορώντας προσωπίο, τη γλώσσα την χειρίστηκε καλά και τράβηξε την προσοχή των νέων, των Αθηναίων έγινε βορά.

Των λόγων το διάλογο που φέρνει ζαλάδα στο κεφάλι και κινεί το μίσος για τον άνθρωπο που κάνει πως δε γνωρίζει κείνο που ζητεί.

Ο Μέλητος με άλλους πατριώτες, χωρίς αιδώ και δέος θεϊκό, καταγγελίας σκάρωσαν τη δίκη, Σωκράτη τον κηρύξαν άθεο!

Διαφθορέα νέων της Αθήνας, στα χέρια τους το μέλλον που κρατούν της πόλης, με βαρβάρους πολεμώντας Ηγήτορες Ελλήνων να γενούν.

Ούτε τη δίκη σοβαρά την πήρε, ματαιά Ερμογένη συμβουλή, θανάτου φόβος δεν πτοεί τον άνδρα, που λύτρωση στο θάνατο ζητεί.

Αν αρετής τη φορεσιά φοράει, θάνατος δε φοβίζει την ψυχή, πανέτοιμη για το ταξίδι κείνη, μελέτη του θανάτου κι η ζωή.

Μακάριος ο δάσκαλος που βρήκε σοφίας εραστή και μαθητή, με την αξία Πλάτωνος που ξέρει αθάνατη να κάνει την ψυχή! **Socrates** He saw life as if it were comedy, Taking it seriously not even once, Asking everyone all kinds of questions, Receiving answers not even from one!

The wealthy snobs and the babbling masses, Who latched onto Sophists like hungry birds, Who applauded and honored worthless drones, Couldn't pierce Socrates' mind with their words.

Like a satyr hiding behind a mask, He wielded his beautiful language well Attracting attention from Athens' youth Who had been paralyzed by social spells.

Working only with words and ideas He set spinning the minds of pompous men, And drew hatred because he dared admit That he didn't know things beyond his ken.

Young Meletus and his patriot friends, Lacking shame and divine reverence, Brought him to trial on sarcastic charges, Declaring Socrates was atheist!

They said he corrupted Athens' young men, Who held the city's future in their hands, As barbarians clamored at her gates, They'd be the ones to save Hellenic lands.

Not even the trial was serious to him, He found useless Hermogenes' advice, Grim death does not intimidate the man, Who seeks deliverance from his own life.

As long as it wears its virtue as armor, Death cannot frighten a strong healthy soul, It waits patiently for its trip to death, Ready and willing to pay Charon's toll.

Fortunate is the teacher who has found A lover of wisdom and of learning, A student with Plato's understanding, To satisfy his soul's deepest yearn